

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 10 0 U 005964 24 Uvp
Sarajevo, 18.07.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Bajrović Aide, kao predsjednika vijeća, Babić Stanković Aleksandre i Vuković Josipa, kao članova vijeća, te Hodžić Merhunise kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja A.S. iz P., ulica J.R. broj ..., protiv akta broj: A-I-85/22 od 19.10.2022. godine, tužene Kantonalne tužiteljice Kantonalnog tužilaštva Unsko-sanskog kantona Bihać, u upravnoj stvari pristupa informacijama, odlučujući o zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenom od strane tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Livnu, broj: 10 0 U 005964 23 U od 15.05.2024. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 18.07.2024. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Livnu, broj: 10 0 U 005964 23 U od 15.05.2024. godine odbijena je, kao neosnovana, tužiteljeva tužba podnesena protiv osporenog rješenja tužene, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijen tužiteljev prigovor izjavljen na rješenje službenika za informisanje Kantonalnog tužilaštva Unsko-sanskog kantona, Bihać, broj: A-I-85/22 od 07.09.2022. godine. Tim prvostepenim rješenjem odbijen je tužiteljev zahtjev za pristup informacijama zbog odsustva formalnih uslova.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužitelj je osporio zakonitost i pravilnost pobijane presude zbog pogrešne primjene „i zloupotrebe“ materijalnog prava, navodeći da se sud „nije smio pozvati na član 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama“ na koji se pozvalo i Kantonalno tužilaštvo u Bihaću, jer se „iz naredbe Opštinskog suda u Bihaću od 08.10.2018. godine vidi da mu je dozvoljen pristup informacijama za L.N.“, ali da je „fotokopija koju je PIO/MIO Bihać dostavio Opštinskom sudu u Bihaću a sud njemu klasični falsifikat, jer je naknadno saznao da postoje 44 stranice, a najvažnija je stranica 7. koja njemu nije dostavljena“; da je „preko Opštinskog suda u Bihaću dobio i rešenje o penzionisanju za L.N., koje je važnije od radničke knjižice“; da je njemu „od strane Opštinskog suda u Bihaću odobren pristup informacijama za L.N., pa se član 8. ne može primijeniti u ovom upravnom sporu“; da je „Kantonalno tužilaštvo donijelo

naredbu o nesprovođenju istrage 25.03.2024. godine“; da je on „na 4. stranici te naredbe, koju prilaže, podvukao bitne činjenice kojim dokazuje svoje tvrdnje i nepostojanje stranice 7. na fotokopiji duplikata radničke knjižice“; da on „traži radničku knjižicu za kolegu L.N., jer je obaviješten da je njegova radnička knjižica uništena u periodu 1992.-1995. što nije tačno jer nije moguće da je njegova radnička knjižica uništena, a radnička knjižica L.N. sačuvana“, kao i da je „dokazao da postoji izvršenje krivičnog djela od strane PIO/MIO Bihać i da će podnijeti prijedlog Federalnom tužilaštvu FBiH da preispita je li pravilno primijenjen Krivični zakon FBiH ili će podnijeti nove krivične prijave protiv više lica koja su učestvovala u ovom krivičnom djelu“.

Tuženi organ nije dostavio odgovor na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke.

Ovaj Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga :

Iz obrazloženja pobijane presude i stanja upravnog spisa proizilazi da je prvostepeni sud poprimio utvrđenim da je tužitelj dana 17.08.2022. godine zatražio od Kantonalnog tužilaštva u Bihaću da mu za potrebe radnog spora, kojeg vodi protiv "Energopetrol" d.d. Sarajevo Podružnica Bihać, dostavi kopiju - valjanu ili ispravnu fotokopiju radničke knjižice ili duplikat L.N. s kojim je tužitelj radio na benzinskoj stanici u Bihaću; da je prvostepenim rješenjem službenika za informisanje Kantonalnog tužilaštva Unsko-sanskog kantona, broj: A-I-85/22 od 07.09.2022. godine odbijen tužiteljev zahtjev za pristup informacijama zbog odsustva formalnih uslova, odnosno iz razloga što podnositelj nije dostavio ovlaštenje za pristup informacijama u smislu odredbe člana 11. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH - punomoć za L.N., te da je protiv tog prvostepenog akta tužitelj izjavio prigovor tuženom koji je osporenim rješenjem od 19.10.2022. godine isti odbio kao neosnovan.

U obrazloženju osporenog rješenja tuženi je cijenio da je prilikom donošenja prvostepenog rješenja pogrešno odbijen tužiteljev zahtjev uz pozivanje na odredbu člana 11. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, jer je podnositelj zahtjev podnio u svoje ime i za svoj račun, a ne kao punomoćnik L.N., ali da se ne radi o nedostacima koji bi mogli dovesti do drugačije odluke, jer se u konkretnom slučaju ne može udovoljiti zahtjevu za pristup informacijama u smislu odredbe člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama Federacije Bosne i Hercegovine, jer navedena informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica, što je Kantonalni sud u Livnu cijenio pravilnim i zakonitim, zbog čega je pobijanom presudom tužbu odbio.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon ili drugi federalni propis, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Naime, odredbom člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“, broj: 32/01 i 48/11) regulisan je izuzetak u zaštiti privatnosti i propisano je da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak

od saopštavanja tražene informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica, a odredbom člana 9. istog Zakona u stavu 1. propisano je da nadležni javni organ saopštava traženu informaciju bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu sa članom 6., 7. ili 8. ovog Zakona, ako je to opravdano javnim interesom, pri čemu uzima u obzir svaku korist i štetu koje mogu proisteći iz saopštavanja informacije, što prema stavu 2. istog člana uključuje razmatranje svakog nepoštivanja zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline.

U članu 3. istog Zakona data su značenja naziva koji se koriste u ovom Zakonu, pa je u tački 4. definisano da je lična informacija - svaka informacija koja se odnosi na fizičko lice koja se može neposredno ili posredno identifikovati činjenicama, naročito uključujući: identifikacijski broj, fizički, mentalni, privredni, etnički, vjerski, kulturni ili socijalni identitet tog lica.

U konkretnom slučaju tuženi organ je odlučujući o tužiteljevom prigovoru sam cijenio uslove za saopštavanje tražene informacije (jer je to, uslijed pogrešnog stava o tome u čije se ime traži predmetna informacija, propustio učiniti donosilac prvostepenog akta), a iz obrazloženja osporenog akta je evidentno da je taj organ (Kantonalna tužiteljica Kantonalnog tužilaštva Unsko-sanskog kantona) ispitao da li je saopštavanje tražene informacije opravdano javnim interesom u skladu sa naprijed citiranom odredbom člana 9. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine i pri tome cijenio da u konkretnom slučaju postoji izuzetak od saopštavanja tražene informacije iz člana 8. istog Zakona ustanovljen radi zaštite privatnosti, posebno cijeneći i sve okolnosti predmetnog slučaja budući se informacija nalazi kod Kantonalnog tužilaštva, a da se isprave koje sadrže lične podatke, koje su pribavljene u krivičnom postupku autoritetom i nadležnošću represivnog organa kao što je tužilaštvo ne mogu dijeliti neovlaštenim trećim licima na koje se te isprave ne odnose.

Imajući u vidu izloženo, neosnovani su navodi zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke o pogrešnoj primjeni člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, kao i navodi da se navedena odredba nije „smjela primijeniti“.

Ističući ove prigovore, uz tvrdnje da mu je Općinski sud u Bijaču odobrio pristup informacijama, tužitelj ne vrši nužno razdvajanje odredbi dva različita zakona i različite postupke regulisane Zakonom o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) i Zakonom o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“, broj: 32/01 i 48/11).

Naime, Zakonom o parničnom postupku se određuju pravila postupka na osnovu kojih općinski sudovi, kantonalni sudovi i Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine raspravljaju i odlučuju u građansko-pravnim sporovima ako posebnim zakonom nije drugačije određeno, a pribavljanje isprava u postupku dokazivanja po odredbama ovog Zakona regulisano je članom 134. kao dužnost stranke da sama podnese ispravu na koju se poziva za dokaz svojih navoda (stav 1.), pri čemu je u stavu 3. regulisana situacija kada se isprava nalazi kod organa vlasti ili pravnog lica

kojem je povjereno vršenje javnog ovlaštenja, a sama stranka ne može isposlovati da se isprava preda ili pokaže, u kom slučaju će sud, po prijedlogu stranke, narediti tom organu, odnosno licu, da ispravu dostave sudu.

Iz tužiteljevih navoda, kao i priloga dostavljenih uz zahtjev za vanredno preispitivanje, proizilazi da tužitelj vodi veći broj radnih sporova protiv ranijeg poslodavca "Energopetrol" d.d. Sarajevo Podružnica Bihać i da je u jednom od tih sporova vođenom kod Općinskog suda u Bihaću upravo u skladu sa citiranom odredbom člana 134. Zakona o parničnom postupku tom sudu dostavljena fotokopija radne knjižice L.N..

Međutim, činjenica da je Općinski sud u Bihaću u tom radnom sporu od PIO/MIO Bihać tražio dostavljanje fotokopije radne knjižice i rješenja o penzionisanju za L. N. ne znači da je time, kako to tužitelj interpretira, od strane tog suda tužitelju u svim slučajevima (generalno) odobren pristup informacijama za L.N. Naprotiv, konkretni predmet u kome je doneseno osporeno rješenje tuženog vođen je po tužiteljevom zahtjevu za pristup informacijama podnesenom Kantonalnom tužilaštvu Unsko-sanskog kantona, koji je, kao nadležni javni organ u posjedu informacije po takvom zahtjevu dužan postupati u skladu sa odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, kako je to pravilno i učinjeno.

Slijedom izloženog ovaj Sud primjećuje da je fotokopija radne knjižice L.N. dostavljena tužitelju u spomenutom radnom sporu kod Općinskog suda u Bihaću, te da je tužitelj uz zahtjev priložio i stranicu 7. za koju tvrdi da je najvažnija i da mu nije dostavljena iz čega, pored ostalog, proizilazi da je on već u posjedu tražene informacije.

Radi odgovora na sve navode zahtjeva za vanredno preispitivanje ovaj Sud ukazuje da je tužitelj uz zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke priložio i naredbu Kantonalnog tužilaštva Unsko-sanskog kantona, broj: T01 0 KTN 0033233 22 2 od 25.03.2024. godine o nesprovođenju istrage, jer je po tužiteljevoj krivičnoj prijavi utvrđeno da prijavljeno djelo nije krivično djelo. U obrazloženju ove naredbe u dijelu koji je tužitelj podvukao i za koji on smatra da njime „dokazuje svoje tvrdnje i nepostojanje stranice 7. na fotokopiji duplikata radničke knjižice“ je naveden zaključak Tužilaštva da je radna knjižica registarskog broja 52/77 autentična, a podaci uneseni u istu istiniti, s obzirom da se podaci o zaposlenju L.N. uneseni u istu u cjelosti podudaraju s onima iz matične evidencije Federalnog zavoda PIO/MIO i to počevši od 21.08.1977. godine pa do 31. 05.1992. godine, a koji su, kao i duplikat radne knjižice, u odgovarajućoj rubrici na stranici 7 ovjereni stavljanjem otiska službenog pečata poslodavca i potpisani, stranice numerisane od broja 1 pa do broja 44, kao i da nijedna stranica ne nedostaje. Iz ovakve sadržine obrazloženja navedene naredbe, odnosno ovakvog zaključka Tužilaštva o autentičnosti predmetne isprave i nepostojanju obilježja krivičnog djela Krivotvorenja isprave iz člana 373. KZ FBiH upravo proizilazi suprotan zaključak od tužiteljevih tvrdnji o „nepostojanju stranice 7. na fotokopiji duplikata radničke knjižice“ što i ove navode zahtjeva čini neosnovanim u cjelosti.

Imajući u vidu izloženo, kao i razloge date u obrazloženju osporenog rješenja i pobijane presude koji nisu dovedeni u pitanje navodima zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke i koji u cjelosti predstavljaju ponavljanje ranije iznesenih navoda u upravnom postupku i u upravnom sporu, ovaj Sud je zahtjev za vanredno

preispitivanje sudske odluke cijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Hodžić Merhunisa, s.r.

Predsjednik vijeća
Bajrović Aida, s.r.